

Arrest

nr. 186 718 van 12 mei 2017
in de zaak RvV 194 422 / II

In zake:

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE RAEDEMAEKER
Augustijnenstraat 10
2800 MECHELEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat ..... die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 22 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 augustus 2016 tot weigering van de afgifte van een visum, aan de verzoekster op 24 augustus 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 oktober 2014 dient de verzoekster, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Manilla een visumaanvraag type D (lang verblijf) in met het oog op gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot, D.E.

Op 30 december 2014 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag. Bij arrest nr. 170 633 van 27 juni 2016 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

Op 23 augustus 2016 wordt opnieuw een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 24 augustus 2016 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Commentaar: Overwegende dat op datum van 27/06/2016 (betekend op 29/06/2016) de Raad voor Vreemdelingenbetwisting de weigering tot het visum gezinshereniging genomen op 30/12/2014 vernietigde (arrest nr. 170.633).

Overwegende dat op 8 januari 2015 de aanpassing van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 gepubliceerd werd in het Belgisch Staatsblad waardoor ambtenaren van Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk bevoegd verklaard werden om te beslissen tot een weigering van een visum D.

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat op datum van 01/10/2014 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van D. M. (...), van Filipijnse nationaliteit, om in België, D. E. (...), van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1,3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat naar aanleiding van bovenstaand arrest de heer D. E. (...) werd aangeschreven ten einde bijkomende documenten voor te leggen ter actualisatie van de visumaanvraag gezinshereniging.

Overwegende dat de heer D. E. (...) op 23/08/2016 onze dienst deze bijkomende documenten voorlegde.

Overwegende dat de heer D. E. (...) ter staving van zijn bestaansmiddelen volgende documenten voorgelegde hetgeen om volgende redenen niet wordt aangenomen:

- Attest vervangingsinkomen 2009 - 2010 -2011: het betreft bestaansmiddelen verkregen in de inkomstenjaren 2009 - 2010 en 2011. Deze zijn allerminst recent en worden derhalve niet aangenomen. Bovendien ontvangt de heer D. E. (...) heden een pensioen.

- De heer D. E. (...) ontvangt een pensioen, zoals blijkt uit zijn aanslagbiljet inkomstenjaren 2015, de rekeninguittreksels en het gedetailleerd attest pensioenen voor de periode van september 2015 tot en met augustus 2016.

Uit het gedetailleerd attest uitgereikt door de Federale Pensioendienst is gebleken dat de heer D. E. (...) een pensioen ontvangt, waarvan het grootste gedeelte bestaat uit een Inkomensgarantie voor Ouderen.

Overwegende dat de Inkomensgarantie voor Ouderen (IGO) een uitkering is die toegekend wordt aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen beschikken.

Overwegende dat de vreemdelingenwetgeving bepaalt dat middelen verkregen uit toeslagen en financiële maatschappelijke dienstverlening niet in overweging mogen worden genomen voor de bepaling van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen;

Overwegende dat bijgevolg de heer D. E. (...) bijgevolgd niet bewezen heeft over toereikende bestaansmiddelen te beschikken.

Aangezien de te vervoegen persoon geen informatie heeft verstrekt over zijn behoeften, kan de administratie de behoefteanalyse voorzien in artikel 42,§1, alinea 2 niet uitvoeren. Gezien de behandelingstermijn en gelet op het ontbreken van enige beschikbare informatie, is het voor de administratie onmogelijk om bijkomende informatie over zijn behoeften te vragen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het aan de aanvrager is, die zich beroept op een situatie die een invloed kan hebben op zijn administratieve situatie, om de administratie hiervan op de hoogte te stellen. De administratie is echter niet gehouden tot het uitvoeren van bijkomend onderzoek, dewelke haar in de onmogelijkheid zou plaatsen om binnen een aanvaardbare termijn gevolg te geven aan de vele aanvragen die zij ontvangt.

Bijgevolg is onvoldoende aangetoond dat betrokkene over toereikende bestaansmiddelen beschikt en wordt het visum geweigerd.

(...)

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 40 ter

Beperkingen:

- Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 40ter, alinea 2.

- Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3.1. In het enig middel van haar synthesememorie, dat bestaat uit vier onderdelen, voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt samengevat:

"1ste onderdeel:

1.1. In haar verzoekschrift had verzoekster - samengevat - onder een eerste onderdeel van haar eerste middel aangevoerd:

Dat de bestreden beslissing artikel 40 ter van de vreemdelingenwet schendt doordat de bestreden beslissing oordeelt dat de Belgische echtgenoot van verzoekster over onvoldoende stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt doordat verweerder de inkomsten van de Belgische echtgenoot van verzoekster voorkomend uit een Inkomensgarantie voor Ouderen buiten beschouwing laat, terwijl artikel 40 ter van de vreemdelingenwet enkel bepaalt dat de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen worden en artikel 40 ter van de vreemdelingenwet dus niets uitdrukkelijk bepaalt over een inkomensgarantie voor ouderen;

Dat verzoekster daarbij ook aanvoerde dat artikel 40 ter VW, zijnde een inperking van het recht op privé- en gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM, strikt geïnterpreteerd dient te worden en zolang de uitsluiting niet uitdrukkelijk bij wet is voorzien niet kan toegepast worden;

1.2. In haar nota met opmerkingen erkent verwerende partij dat artikel 40 ter vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de uitsluiting van een Inkomensgarantie voor Ouderen, maar voert verwerende partij aan dat het tevens belangrijk is de ratio legis van de wetgever bij het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de gezinshereniger voor ogen te houden.

*1.3. In casu herneemt verzoekster in haar synthesesmemorie dit eerste onderdeel van haar middel en voert ter aanvulling aan dat artikel 8, 2de lid EVRM bepaalt:
(...)*

Vermits de uitsluiting van de inkomensgarantie voor ouderen niet bij wet is voorzien (artikel 40 ter vreemdelingenwet), doch artikel 40 ter van de vreemdelingenwet enkel de uitsluiting voorziet van 4 bijzondere soorten van bestaansmiddelen, m.n. het leefloon, de aanvullende gezinsbijslagen, de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen, is de rechtshandeling die een inmenging in het privé- en gezinsleven voorziet op basis van een niet door de wet voorziene reden, een onrechtmatige inmenging in de uitoefening van het recht op een privé- en gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM.

Dit onderdeel van het middel is gegrond.

2de onderdeel:

2.1. In haar verzoekschrift had verzoekster verder - samengevat - onder een tweede onderdeel van haar eerste middel aangevoerd:

Dat in casu de bestreden beslissing ook een schending impliceert van artikel 8 EVRM, omdat de Belgische echtgenoot van verzoekster verzoekster niet kan vervoegen in haar land van herkomst, aangezien deze in dat geval zijn inkomensgarantie voor ouderen verliest.

Daardoor ontstaat een manifest onredelijke situatie en een inherente tegenstrijdigheid. Verwerende partij erkent het huwelijk tussen verzoekster en haar Belgische echtgenoot. Gehuwden hebben het recht / de plicht om samen te leven. Verwerende partij verhindert thans verzoekster en haar Belgische echtgenoot hun rechten en plichten ingevolge een door verwerende partij erkend huwelijk uit te oefenen.

2.2. Verwerende partij houdt in haar nota met opmerkingen voor dat verzoekster niet aantoont dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

2.3. Verzoekster voert in haar synthesesmemorie aan dat dit uit de wet volgt. Artikel 42 § 2 van het KB dd. 23.05.2001 tot instelling van een algemeen reglement betreffende de inkomensgarantie voor ouderen bepaalt:

Artikel 42 § 2. De inkomensgarantie voor ouderen vervalt zodra de gerechtigde voor een ononderbroken periode van meer dan zes maanden in het buitenland verblijft ofniet meer ingeschreven is in een Belgische gemeente.

Het verblijf in het buitenland voor een ononderbroken periode van meer dan zes maanden wordt vastgesteld ofwel op basis van de afvoering van ambtswege in toepassing van artikel 8 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters en identiteitskaarten ofwel op basis van feiten.

Ingeval van vaststelling op basis van feiten kan de gerechtigde het tegenbewijs leveren dat hij werkelijk in België verbleef.

Bij zijn terugkeer kan hij overeenkomstig de bepalingen van afdeling 1 en 2 van hoofdstuk 2 opnieuw een aanvraag indienen..

De bestreden beslissing is bijgevolg intern tegenstrijdig, manifest onredelijk en impliceert een niet proportionele inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster en haar Belgische echtgenoot, zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

Dit onderdeel van het middel is gegrond.

3de onderdeel:

3.1. In haar verzoekschrift had verzoekster vervolgens nog een schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet aangevoerd, omdat geen enkel behoefteonderzoek werd verricht.

3.2. In haar nota met opmerkingen erkent verwerende partij dat geen behoefte-onderzoek werd verricht.

Verwerende partij stelt dat verzoekster evenwel geen belang heeft bij dit onderdeel van haar middel omdat verzoekster niet aantoot dat zulke behoefteanalyse tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden.

Verwerende partij stelt verder dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de behoefteanalyse niet werd uitgevoerd omdat verzoekende partij geen informatie heeft verstrekt over haar behoeften en dat gezien de behandelingstermijn en gelet op het ontbreken van enige beschikbare informatie, het voor de administratie onmogelijk is om bijkomende informatie over zijn behoeften te vragen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het aan de aanvrager is, die zich beroept op een situatie die een invloed kan hebben op zijn administratieve situatie, om de administratie hiervan op de hoogte te stellen. De administratie is echter niet gehouden tot het uitvoeren van bijkomend onderzoek, dewelke haar in de onmogelijkheid zou plaatsen om binnen een aanvaardbare termijn gevolg te geven aan de vele aanvragen die zijn ontvangt.

3.3. In casu laat verzoekster in haar synthesesmemorie gelden dat zij desbetreffend zeker een belang heeft immers haar Belgische echtgenoot betaalt slechts een zeer lage huurprijs en hij neemt verzoekster reeds sedert geruime tijd met zijn huidige bestaansmiddelen ten laste door het verrichten van geldstortingen (stukken 4 en 5).

Verzoekster werpt verder op dat de argumentatie van verwerende partij aangaande het feit dat geen informatie werd gegeven en gelet op de behandelingstermijn geen bijkomende informatie kon gevraagd worden, in casu niet kan weerhouden worden, aangezien verwerende partij zelf aangeeft op 25.07.2016 aan de referentiepersoon welbepaalde bijkomende documenten te hebben gevraagd. Verwerende partij had op dat moment moeten aangeven dat documenten in het kader van een behoefteonderzoek ook ineens moesten voorgelegd worden. Verwerende partij heeft ook op dat ogenblik al nagelaten om de mogelijkheid van een behoefteonderzoek te organiseren.

Dit onderdeel van het middel is gegrond.

4de onderdeel:

4.1. In haar verzoekschrift had verzoekster tot slot nog aangevoerd dat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is, omdat geen enkel concreet bedrag vermeld wordt op basis waarvan de beslissing werd genomen.

4.2. In haar nota met opmerkingen geeft verwerende partij dat toe, maar houdt voor dat dit zonder belang is.

4.3. Verzoekster houdt in haar synthesesmemorie vol dat een beslissing die gebaseerd is op het feit of er al dan niet voldoende bestaansmiddelen zijn, ook de concrete bedragen moet opnemen in haar beslissing om afdoende gemotiveerd te zijn.

Dit onderdeel van het middel is gegrond."

3.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het enig middel, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- *artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- *zorgvuldigheidsbeginsel;*
- *artikel 40ter van de Vreemdelingenwet;*
- *artikel 42 van de Vreemdelingenwet;*
- *artikel 8 EVRM.*

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder het volgende gelden.

In casu heeft verzoekende partij op 01.10.2014 een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart als familielid van een Belg. Aangezien de weigeringsbeslissing dd. 30.12.2014 bij arrest nr. 170.633 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 27.06.2016 werd vernietigd, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris met oog op de voortzetting van het onderzoek van het dossier, de referentiepersoon van verzoekende partij, dhr. E. D. (...), verzocht om de volgende documenten voor te leggen:

- *bewijzen van bestaansmiddelen van de te vervoegen persoon (laatste aanslagbiljet, loonfiches, arbeidscontract), idealiter met betrekking tot de laatste 12 maanden*
- *ziektelastenverzekering: attest van het ziekenfonds van de te vervoegen persoon in België met de bevestiging dat diens familieleden bij hen ingeschreven kunnen worden vanaf hun aankomst op het Belgisch grondgebied*
- *bewijzen van de relatie met verzoekende partij sinds oktober 2014 tot heden (kopie vliegtuigtickets en paspoort, gedateerde foto's, brieven, telefonie,...)*

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging werden alle door verzoekende partij naar voor gebrachte documenten onderzocht:

- *attesten van vervangingsinkomen dd. 2009, 2010 en 2011*
- *documenten ter staving van de ontvangst van een pensioen*

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft vastgesteld dat het grootste gedeelte van het ontvangen pensioen bestaat uit een Inkomensgarantie voor Ouderen. Aangezien de Inkomensgarantie voor Ouderen een uitkering is die toegekend wordt aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen; besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris dat dit bedrag overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 40ter Vreemdelingenwet, aangezien dit artikel niet uitdrukkelijk de uitsluiting van de inkomensgarantie voor ouderen voorziet.

Verweerder laat gelden dat bij de interpretatie van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet het tevens belangrijk is de ratio legis van de wetgever bij het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de gezinshereniger voor ogen te houden.

Met het voorzien van de inkomensvoorwaarde heeft de wetgever tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil verkrijgen ten laste valt van de openbare overheden en streeft hij er tevens naar dat die personen in menswaardige omstandigheden kunnen worden opgevangen (Parl. St., Kamer, 201-2011, DOC 53-0443/018, p. 13.).

Verweerder laat gelden dat - gelet op het feit dat het grootste deel van de pensioeninkomsten van de referentiepersoon bestaat uit een inkomensgarantie voor ouderen - verzoekende partij nu reeds ten laste valt van de openbare overheid.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook geheel terecht, volkomen in overeenstemming met art. 40ter, 2de lid Vreemdelingenwet, geoordeeld dat de referentiepersoon niet bewezen heeft over toereikende bestaansmiddelen te beschikken.

Verder acht verzoekende partij art. 42 Vreemdelingenwet geschonden omdat er geen behoefteanalyse werd uitgevoerd.

Verweerder merkt vooreerst op dat verzoekende partij zich beperkt tot een louter theoretisch betoog zonder in concreto aan te tonen om welke redenen zij meent dat zulke behoefteanalyse tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden. Daar zij dus niet aantoonst welk belang zij heeft bij haar beschouwingen dientrent, laat verweerder gelden dat de voorgehouden schending niet kan worden aangenomen.

Des te meer ook omdat de wettelijke bepalingen terzake het ontbreken van de behoefteanalyse niet sanctioneren met een absolute nietigheid.

Verweerder benadrukt dat voorts de bewering van verzoekende partij hoe dan ook niet kan worden weerhouden aangezien de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing net heeft gemotiveerd inzake art. 42 Vreemdelingenwet.

Ter zake wijst verweerder op het desbetreffend onderdeel van de bestreden beslissing, dat als volgt luidt:

“Aangezien de te vervoegen persoon geen informatie heeft verstrekt over zijn behoeften, kan de administratie de behoefteanalyse voorzien in artikel 42§2, 1, alinea 2 niet uitvoeren. Gezien de behandelingstermijn en gelet op het ontbreken van enige beschikbare informatie, is het voor de administratie onmogelijk om bijkomende informatie over zijn behoeften te vragen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het aan de aanvrager is, die zich beroept op een situatie die een invloed kan hebben op zijn administratieve situatie, om de administratie hiervan op de hoogte te stellen. De administratie is echter niet gehouden tot het uitvoeren van bijkomend onderzoek, dewelke haar in de onmogelijkheid zou plaatsen om binnen een aanvaardbare termijn gevolg te geven aan de vele aanvragen die zij ontvangt.”

Verweerder wijst erop dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de behoefteanalyse niet werd uitgevoerd omdat verzoekende partij geen informatie heeft verstrekt over haar behoeften.

Verweerder benadrukt dat gelet op de uitgebreide motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris hieromtrent, de kritiek van verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Verzoekende partij beweert tevens dat de bestreden beslissing gebrekkig zou zijn gemotiveerd omdat deze geen concreet bedrag vermeldt.

Verweerder wijst ter zake op de bestreden beslissing waarin de gemachtigde van de Staatssecretaris uitvoerig de redenen waarom de door de referentiepersoon voorgelegde documenten ter staving van zijn bestaansmiddelen niet als bewijs van toereikende bestaansmiddelen kunnen worden weerhouden, heeft uiteengezet.

Wat betreft de attesten van vervangingsinkomen dd. 2009, 2010 en 2011 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris uitdrukkelijk in de bestreden beslissing vermeld dat deze documenten allerm minst recent zijn en derhalve niet worden aangenomen.

Wat betreft de documenten inzake de ontvangst van een pensioen nl. het aanslagbiljet van inkomstenjaren 2015, de rekeninguittreksels en het gedetailleerd attest pensioenen voor de periode van september 2015 tot en met augustus 2016 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris uitdrukkelijk in de bestreden beslissing vermeld dat deze inkomsten bij toepassing van de vreemdelingenwet niet in overweging mogen worden genomen voor de bepaling van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Verweerder herhaalt dat dit volgt uit de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris dat het pensioen voor het grootste gedeelte bestaat uit een Inkomensgarantie voor Ouderen welke een uitkering is die wordt toegekend aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen beschikken.

Verweerder benadrukt dat de kritiek van verzoekende partij in geen geval kan worden weerhouden aangezien uitvoerige motieven in de bestreden beslissing geenszins een standaardmotivering uitmaken, doch integendeel betrekking hebben op de specifieke situatie van verzoekende partij en de door haar in de aanvraag ingeroepen elementen.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

De formele motiveringsplicht kan niet zo worden geïnterpreteerd dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ertoe gehouden zou zijn te verduidelijken welke bestaansmiddelen wél in overweging worden genomen, nadat de gemachtigde van de Staatssecretaris al duidelijk aangeeft dat het overgrote deel van de bestaansmiddelen niet kan worden weerhouden, en dat daarom niet het bewijs werd geleverd van het voorhanden zijn van toereikende bestaansmiddelen.

Verzoekende partij voert ook ten andere hoe dan ook niet aan dat de inkomsten die resteren na aftrok van de Inkomensgarantie voor Ouderen, toereikend zouden zijn. De vraag stelt zich dan ook welk belang verzoekende partij heeft bij deze kritiek.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde de visumaanvraag type D aan verzoekende partij diende te worden geweigerd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

De door verzoekende partij ingeroepen schending van art. 8 EVRM is al evenmin ernstig.

Het kan immers niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

"Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn." (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Volledigheidshalve laat verweerder gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Het feit dat de referentiepersoon de inkomensgarantie voor ouderen zou verliezen, indien hij verzoekende partij in het land van herkomst zou vervoegen kan niet als hinderpaal in het licht van de rechtspraak van het EHRM worden beschouwd.

Verzoekende partij toont immers niet aan dat hij dergelijke uitkering niet zou kunnen genieten in de Filippijnen. Al evenmin toont hij aan dat het voor zijn (veel jongere) partner niet mogelijk zou zijn om hem te onderhouden.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

"(...)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

"(...)"

3.3.2. In de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum wordt overwogen dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat de Belgische onderdaan beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, nu zijn attest vervangingsinkomen 2009-2010-2011 allerm minst recent is en uit het gedetailleerd attest van de Federale Pensioendienst is gebleken dat het pensioen dat de referentiepersoon heden ontvangt voor "het grootste gedeelte bestaat uit een Inkomensgarantie voor Ouderen", wat een uitkering is die aan bejaarde personen wordt toegekend die niet over voldoende financiële middelen beschikken, terwijl de Vreemdelingenwet bepaalt dat middelen verkregen uit toeslagen en financiële maatschappelijke dienstverlening niet in overweging mogen worden genomen voor de bepaling van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

3.3.3. Te dezen voert de verzoekster in een eerste onderdeel van het enig middel in haar synthesememorie aan dat de bestreden beslissing artikel 40ter van de Vreemdelingenwet schendt doordat voor de beoordeling of de Belgische referentiepersoon over voldoende stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt zijn inkomsten voortkomend uit de inkomensgarantie voor ouderen (hierna: IGO) buiten beschouwing worden gelaten, terwijl artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niets bepaalt dat de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels niet in aanmerking worden genomen en dus niets uitdrukkelijk bepaalt over een IGO.

3.3.4. De kernvraag in deze zaak bestaat erin of met de IGO rekening kan worden gehouden bij het beoordelen of de referentiepersoon, *in casu* de Belgische echtgenoot van de verzoekster, beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.1. Hierbij wordt er vooreerst op gewezen dat het oude artikel 40ter, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, voordat deze bepaling vervangen werd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (hierna: wet van 4 mei 2016), bepaalde dat bij het beoordelen van de bestaansmiddelen waarover de Belgische onderdaan beschikt "de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijlagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijlagen niet in aanmerking (worden) genomen". Het begrip "aanvullend bijstandsstelsel", voorzien in het oude artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat, met name de sociale minimumvoorzieningen en de maatschappelijke dienstverlening. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen

(voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Het kan niet ernstig betwist worden dat de IGO, voorheen het gewaarborgd inkomen voor bejaarden genoemd, onder deze categorie van bijstand valt (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, pagina 295 e.v.). Het aanvullend bijstandsstelsel omvat het leefloon, de IGO, de gewaarborgde gezinsbijslag, de tegemoetkomingen voor gehandicapten en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden (J. VAN LANGENDONCK, Handboek Socialezekerheidsrecht, p. 12 en 787) en werkt, anders dan de klassieke sociale verzekeringen, niet op basis van individuele bijdragebetalingen, maar wordt uitsluitend door overheidsbijdrage gefinancierd. Ook de Raad van State oordeelde recent nog dat "(v)ermits de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, (...) ze ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels (behoort)" (RvS 29 november 2016, nr. 236.566).

Met artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 werd het tweede lid van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet evenwel aldus vervangen dat in deze bepaling, wat betreft de bestaansmiddelen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen van de bestaansmiddelenvereiste, geen sprake meer is van "*middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels*", doch enkel nog van "*middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering*". Uit de parlementaire voorbereiding die aan de wet van 4 mei 2016 voorafging, blijkt niet waarom de wetgever ervoor geopteerd heeft om de term "*aanvullende bijstandsstelsels*" uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te elimineren. Hieruit blijkt enkel dat de wetgever een verbetering op het oog had van de "*technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten (...) die door de Senaat ("dienst Wetsevaluatie") aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging*" en tevens de bepalingen van de Vreemdelingenwet inzake de familieleden van een Belg beoogde "*in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt*" (zie de memorie van toelichting bij het wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer 2015-16, nr. 1696/001, 7*).

Uit het voorgaande volgt in ieder geval dat de uitsluiting van de IGO uit de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen thans geen grondslag meer kan vinden in de term "*aanvullende bijstandsstelsels*".

3.3.4.2. Er dient bijgevolg vervolgens te worden onderzocht of artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een andere grond bevat op basis waarvan met de IGO geen rekening mag worden gehouden bij het nagaan of de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hierbij dient in overweging te worden genomen dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mag mee worden gehouden. De uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen moeten dan ook, zoals de verzoekster in haar synthesesmemorie terecht opmerkt, restrictief worden geïnterpreteerd.

Te dezen blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing de begrippen "*middelen verkregen uit toeslagen*" en "*financiële maatschappelijke dienstverlening*" hanteert om de IGO waarover de Belgische referentiepersoon beschikt niet in overweging te nemen voor het bepalen van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

3.3.4.2.1. De term "*maatschappelijke dienstverlening*" komt voor in artikel 1 van de Organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: OCMW-wet). In het tweede lid van deze bepaling wordt gesteld dat er openbare centra voor maatschappelijk welzijn worden opgericht die tot opdracht hebben deze dienstverlening te verstrekken. Krachtens artikel 60, § 3, van de OCMW-wet verstrekt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (hierna: ocmw) materiële hulp

in de meest passende vorm. De materiële hulp die het ocmw naast het leefloon verleent, kan worden opgedeeld in drie categorieën: periodieke geldelijke steun, voorlopige tegemoetkomingen in afwachting van een specifieke uitkering of andere inkomsten en eenmalige geldelijke steun (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 751, nr. 2044). De financiële hulp betreft in de meeste gevallen "periodieke financiële steun". Deze steun wordt onder meer in de plaats van het leefloon verleend aan personen die omwille van hun leeftijd, nationaliteit of verblijfplaats geen recht hebben op het leefloon. Deze steun kan ook worden toegekend ter aanvulling van het leefloon, indien dit te laag is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 751, nr. 2045). De (financiële) maatschappelijke dienstverlening moet worden aangevraagd bij het territoriaal bevoegde ocmw, dat binnen de acht dagen na de aanvraag schriftelijk en aangetekend of tegen een ontvangstbewijs zijn beslissing aan de aanvrager meedeelt (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 754-755, nrs. 2052-2055). Hierbij kan het ocmw de toekenning van financiële steun onderwerpen aan de voorwaarden van artikel 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (BS 31 juli 2002), wat impliceert dat van de aanvrager van financiële maatschappelijke dienstverlening kan worden geëist dat hij zijn werkbereidheid bewijst, dat hij zijn rechten laat gelden op sociale uitkeringen of op de onderhoudsgelden waartoe zijn echtgenoot, ouders of kinderen gehouden zijn (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 750, nr. 2041).

De IGO daarentegen is een inkomen dat niet wordt geregeld in de OCMW-wet, doch wel in de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen (BS 29 maart 2001). Het betreft, zoals hierboven reeds gesteld, "een minimuminkomen (...) dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn" (RvS 29 november 2016, nr. 236.566). In tegenstelling tot de (financiële) maatschappelijke dienstverlening kan de aanvraag tot toekenning van een IGO worden ingediend bij de Rijksdienst voor Pensioenen (thans de Federale Pensioendienst) of bij de burgemeester van de gemeente waar de aanvrager zijn hoofdverblijfplaats heeft, die de aanvraag onmiddellijk elektronisch doorstuurt naar de Federale Pensioendienst (zie artikel 5 van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen en de artikelen 2-8 van het koninklijk besluit van 23 mei 2001 tot instelling van een algemeen reglement betreffende de inkomensgarantie voor ouderen, BS 31 mei 2001). De Federale Pensioendienst beslist ten slotte over de aanvraag om inkomensgarantie en de beslissing wordt aan de betrokkene met een gewone brief betekend (artikel 5, § 5, van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen). Er blijkt niet dat de Federale Pensioendienst hierbij de toekenning van de IGO kan onderwerpen aan de voorwaarden van artikel 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit het voorgaande blijkt dat het stelsel van de "financiële maatschappelijke dienstverlening" en het stelsel van de IGO elk een afzonderlijk normerend kader hebben, waarbij onderscheiden overheden bevoegd zijn voor de (behandeling van de) aanvraag en de toekenning van de prestaties en dat daarbij aparte voorwaarden gelden. Aldus kan de IGO niet als een vorm van "financiële maatschappelijke dienstverlening" worden beschouwd.

3.3.4.2.2. De term "kinderbijslagen en toeslagen" is zeer onduidelijk. In de parlementaire stukken ter voorbereiding van de wet van 4 mei 2016 is geen indicatie terug te vinden over de draagwijdte van het begrip "toeslagen". Het woord "toeslag" wordt in Van Dale gedefinieerd als "1. dat wat bij iets gevoegd moet worden, bv. geld; 2. extra loon". Gelet op de omstandigheid dat de term "toeslagen" samen met de term "kinderbijslagen" wordt gegroepeerd in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, kan worden aangenomen dat de wetgever met het eerstgenoemde begrip de uitkeringen bedoelde die de gewaarborgde gezinsbijslag vormen en die geen kinderbijslag zijn. In het oude artikel 40ter, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, zoals het gold voordat het werd gewijzigd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016, was immers nog sprake van "de aanvullende gezinsbijslagen" en "de gezinsbijslagen" en uit niets blijkt dat de wetgever, naast een verbetering van de "technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten (...) die door de Senaat ("dienst Wetsevaluatie") aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging", ook een inhoudelijke wijziging van deze bepaling beoogde. De gezinsbijslag omvat naast de kinderbijslag ook nog de leeftijdsbijslag en het kraamgeld, met inbegrip van de adoptiepremie (zie artikel 1, tiende lid, van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van de gewaarborgde

gezinsbijslag, BS 7 augustus 1971, en J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTELE, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 739, nr. 2014). Het is duidelijk dat deze prestaties geen verband houden met de IGO.

3.3.4.2.3. Uit het hierboven gestelde blijkt dat de IGO noch onder het begrip "*financiële maatschappelijke dienstverlening*", noch onder het begrip "*toeslagen*" kan worden ondergebracht. Het betreft een specifiek inkomen, met een eigen wettelijk kader en afzonderlijke voorwaarden.

3.3.5. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *iuncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

3.3.6. Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen.

Zij laat gelden dat "*bij de interpretatie van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet het tevens belangrijk is de ratio legis van de wetgever bij het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de gezinshereniger voor ogen te houden*" en wijst er op dat de wetgever "(m)et het voorzien van de inkomensvoorwaarde (...) tot doel (heeft) te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil verkrijgen ten laste valt van de openbare overheden" en er "*tevens naar (streeft) dat die personen in menswaardige omstandigheden kunnen worden opgevangen*". Zij verwijst hierbij naar een passage uit een verslag namens de Commissie voor de Binnenlandse Zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, uitgebracht door de dames Leen Dierick en Catherine Fonck, over het wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging door Belgische onderdanen dat heeft geleid tot de wet van 8 juli 2011 waaruit dit zou moeten blijken.

Hoewel de *ratio legis* van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd erin gelegen is "*te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden*" en de IGO volledig ten laste valt van de overheid (cf. RvS 29 november 2016, nr. 236.566), doet dit gegeven geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961) waarin de IGO niet wordt opgenomen als inkomen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, temeer nu uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen restrictief moeten worden geïnterpreteerd. In zoverre het hierbij zou gaan om een leemte in de wet, door de wetgever gecreëerd door het begrip "*middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels*" uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te schrappen, wordt er op gewezen dat het de Raad niet toekomt om deze leemte zelf op te vullen (cf. RvS 30 januari 2013, nr. 222.316).

3.3.7. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 augustus 2016 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN